

тръгва на „праздника на кървания смѣх“, готовъ за всѣко дѣло и за всѣка жертва.

Вървимъ подъ тежкитѣ крила
на буреносна, мощна бранъ,
и върху хиляди чела
черъ жъртвенъ кръстъ е начѣртанъ.

Отначало той не може да се разбуди отъ своя блѣнъ и дълго тая нова и сурова действителностъ му е странна и чужда. Тамъ, където „всички сж единъ и всѣки все пакъ — самъ“, единъ „безименъ между тѣхъ“ безименнитѣ се пренася въ слънчевитѣ градини на миналото.

Но . . . илюзиитѣ сж си илюзии, а дѣлото, за което е тукъ, призовава неговата воля и иска неговия мечъ. Съзнанието, че е тѣй и не може иначе, опредѣля дълбоко съсърдоточеното, властно жизненофилософско чувство въ Тиха победа. Въ самотнитѣ часове на деня и нощта поетътъ чува гласа на земята, която зове детето си въ своята люлка. „Тихата“ победа, това е победа на тоя неинъ зовъ. Тукъ, на чѣртата между живота и смъртта, Димчо Дебеляновъ достига висини и поезията му звучи съ тона на мъдростъта и смирението. Тя е обвѣяна отъ крилото на мистицизмъ. „Нека бѣде твоятъ край една усмихната мечта!“ Като нѣжна майка, земята приютава въ пазвитѣ си печалния странникъ, своя бездоменъ синъ, който цѣлъ животъ копнѣе за домъ и родина. Въ часа на кървания триумфъ на волята и на гордостъта, съдбата прибира най-подиръ черния крепъ, простнатъ надъ всичкитѣ му дни и развѣва върху неговия гробъ знамето на единъ честенъ воинъ.

Въ тоя моментъ, когато залѣзва черната звезда на неговия животъ, изгрѣва ясната зорница на Димчо Дебелянова въ българската поезия. Малко познатъ до тогазъ, тая малка книжка отъ трийсетина стихотворения отведнажъ възкрѣси образа на единъ отъ най-интимнитѣ и нѣжни български поети.